

ХРАМ

Лист литургијске заједнице
при Храму Светог Саве у Краљеву

Септембар 2025. године
Број 115

Издаје са благословом Његовог Високопреосвештенства
Архиепископа и Митрополита жичког Г. др Јустина

ДЕЦУ НЕ ТРЕБА ВЕЗИВАТИ ЗА СЕБЕ, ВЕЋ ИМ ПОМОЋИ ДА САЗРЕ

Децу најчешће одгајамо са егоизмом уместо са љубављу. Деца су дар Божији! Важно је да то не заборавимо. То значи да их треба одгајати као дарове који су нам дати, а не као свој посед. Исувише често се понашамо као да су деца наше власништво. Она нам, међутим, не припадају, али нека нас та истина не жалости. Она првенствено припадају Богу, а затим себи самима. Деца су дар Божији нама, да се

радујемо и да славио Бога што нас је учинио сарадницима у овом предивном делу – стварању новог човека!

Недавно ми је један младић, који је постао отац, рекао:

– Знате ли какву одговорност осећам, оче, када видим ово мало биће пред собом? Какву одговорност и какву захвалност Богу за овај Његов дар!

Какав треба да буде однос родитеља и деце? То је питање. Одмах ћу вам одговорити – несливен и неразделив – однос љубави и слободе!

Већ сам Вам рекао да, нажалост, овај однос често није заснован на слободи, већ на тобожњој љубави... Јер, волећи своју децу, често покушавамо да им наметнемо свој модел живота, онај који ми сматрамо исправним.

Зар то није истина? Зар не треба свом детету да дам истину? – питате ви. Да, али на Божији начин! Како нам је Бог дао истину и љубав? Поштовањем наше слободе!

Наравно, не говорим толико о периоду док су деца мала, иако се већ тада постављају темељи доброг или лошег у њиховим душама када је реч о породичним односима.

Суштинско питање је да ли децу одгајамо тако да могу да оду од нас и да „полете“ без нас? Да ли их учимо да буду слободна? Да ли их одгајамо тако да могу да стану на своје ноге и да им више нисмо потребни? Или, пак, налазимо радост у томе што зависе од нас?

Зависност је болест, чак и када је у питању однос родитеља и деце. Јер, у суштини, наша деца су нешто друго, нешто различито од нас, и дужни смо да их са дивљењем пратимо и бринемо о њиховом одрастању у том смислу – да одгајамо слободну личност.

Нажалост, врло често управо зависност коју подстичемо код наше деце, гуши и спутава њихову личност. То почиње већ у тинејџерским годинама. Шта је карактеристика адолесценције? Покушај детета да разуме своје ја – његова тежња ка самосталности.

То је природан процес. Али ми, често у име љубави, гушимо ту природну потребу!

Деца треба да се супротставе својим родитељима. Ако то не ураде, онда нешто није у реду! Чак и најбоља деца, па и она која су на Божијем путу, понекад се не слажу са родитељима.

Зашто се не слажу? Зато што родитељи често праве грешке – и то морамо схватити. Колико год мислимо да смо савршени, ипак грешимо. Дете нас посматра, расте, пролази кроз кризу. Када види нашу погрешку, каже нам то. Управо се у том тренутку тестирају слобода и љубав у нашем односу. Здрав родитељ се у дубини душе радује када му се дете супротстави, што не значи да ће нужно подржати сваки његов став.

Да не улазим у детаље, али има ситуација када родитељи не подржавају жеље детета у избору професије или животног сапутника. Умеју и да му кажу да ако изабере неку особу, може да их заборави. Тим речима.

Али, можда је то погрешан избор, инсистирате ви. Па, нека је! Када Бог поштује наше право да грешимо, ко смо ми да то право ускраћујемо другима? Волимо своје дете, кажемо. Више него што га Бог воли? Више него што Бог воли нас?

Дакле, наша деца треба да одрасту искусивши љубав која поштује њихову слободу! Тек тада ће схватити колико их заиста волимо – када смо уз њих чак и када греше!

Сетите се приче о блудном сину – сетите се како је отац поштовао слободу свог детета. Да ли је он, дајући сину оно што тражи, волео свог сина? Волео га је, али је знао каква му је збрка у глави и да нема другог начина да схвати истину. Поштовао је његову слободу. Знао је куда ће га пут одвести. И није се преварио!

Шта је спасило тог младића? Свест да има оца! То га је спасило! То га је вратило кући! Оца који је био извор љубави! Зато се и вратио. Син је имао исправан однос са оцем, а то је била управо очева заслуга.

Разумљиво је да желимо да наша деца не праве грешке и да не буду повређена. Међутим, дете не може истински да одрасте ако не преузме одговорност. (...)

Слобода је веома важна, јер без ње човек не може да сазри. Слобода значи одговорност. Ако дете нисмо научили да прихвати своје одговорности, то је зато што смо их преузимали уместо њега, мислећи да је све у реду јер све држимо под контролом!

Али ми га волимо! – кажете. Да, али то је љубав која гуши, која не дозвољава сазревање, која не ослобађа. Наше дете није наш продужетак – оно је личност другачија од нас. Када једног дана схвати да су му родитељи уништили живот, љутиће се на њих, замераће им, говориће им ружне речи... али тада ће можда бити касно!

Важно је, дакле, да схватимо да треба да поштујемо слободу своје деце управо зато што их волимо. Најдубљи израз љубави према детету јесте поштовање његове слободе и настојање да оно изгради своју личност! То је темељ. На томе темељу се граде друге везе. (...)

Постоји једна веома мудра изрека Светог старца Порфирија: „Сами постаните свети, па ће и ваша деца пронаћи свој пут.“ Ако многа деца не налазе свој пут, то је зато што смо ми, родитељи, себични – јер силом желимо да их спасемо, а Бог такав начин не жели!

Преузето из књиге:

Илија Лиамис, Дете моје.

Разговори са Митрополитом Павлом о браку и породици.

Издавач: Манастир Жича. стр. 123 – 129

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

Радним даном: Јутарње - 07:30

Вечерње - 18:00 (петком у наставку Акатист Богородици)

Суботом: Света Литургија - 08:00

Вечерње - 18:00

Недељом: Јутарње - 08:00

Света Литургија – 09:00 (и празником са црвеним словом)

hramsvetogsavekraljevo

036 314 033